

VĚS NÍK

FARNOSTI ODOLENA VODA

ODOLENA VODA, LÍBEZNICE, KLECANY, ŘEŽ
VELIKÁ VES, HOVORČOVICE, ZDIBY A DRASTY

NAŠE VÝHODA

Do letošního léta jsme vstoupili velkou slavností na brněnském výstavišti. Dva mladí katolíci, kněží brněnské diecéze, byli oficiálně zařazeni do celocírkevního seznamu blahoslavených! Tam, kde jméno svaté Anežky České čekalo osm set let. Oba kněží jsou svojí poctivostí a věrností dávaní za příklad celému světu.

Jan Bula z Rokytnice nad Rokytnou

a Václav Drbola z Babic byli nespravedlivě odsouzeni a popraveni, protože KSČ začátkem padesátých let minulého století potřebovala zlomit odpor vesničanů k zakládání Jednotných zemědělských družstev.

Brzy se jistě dočkáme chvíle, kdy budou takto povyšováni i další údy (nekněží) Božího lidu, protože neuvěřitelným trápením procházeli i jiní než pouze kněží a řeholnice. A bylo

jich mnohonásobně více. (Projďte si někdy sborník Kamínky od biskupa Karla Otčenáška.)

Vzpomínky na trápení komunistického režimu neslouží k rozdírání starých ran, stejně jako církevní

dějiny nezlepšíme upřesňováním počtu upálených heretiků. Sousedé, kteří propadli pomstychtivosti, stejně jako někteří klerikálové v domněn

í své nadřazenosti, zůstávají nebezpečím dnes, jako byli včera. Zlo i dobro jsou v dosahu každého, dokonce i v možnostech mých.

Oproti ostatním mají křesťané velkou výhodu. Vědí, že cesta poctivosti a věrnosti, představovaná Pánem Ježíšem, není slepou uličkou.

P. Pavel Kuneš

Letní krajina, monotyp Dana Barhoňová

Vážení čtenáři,
tématem letošní Noci kostelů, pořádané na konci máje, byla „odvaha“, při níž nám narůstají křídla a bez níž je nemožné cokoli podnikat.

Pořádnou porci odvahy potřeboval spolek Zvony pro Vodolku, když předloni vyhlásil finanční sbírku na dva nové zvony. Smělost, se kterou se pustili do díla, brzy přinesla první ovoce – nový zvon Marii. A díky tomu jsme špetku odvahy onoho 29. května potřebovali i my, a to při výstupu po šnekovitém schodišti na kostelní zvonici. Druhého zvonu, většího Klimenta, bychom se mohli dočkat do roka, když vše dobře půjde.

O historii vodolských zvonů plné dramatických zvratů pojednává rozhovor s badatelem Romanem Strakou. Roman je také autorem informačních tabulí, které jsme si mohli prohlédnout při zmíněné akci u vstupu do kostela.

A protože odvážnému štěstí přejí, klube se ze základů také nový kostel v nedalekých Neratovicích. V minulém čísle Věstníku jsme přinesli rozhovor s neratovickým farářem P. Peterem Kováčem, 1. máje jsme k sousedům zavítali na pout'. Snažíme se neratovické v jejich úsilí podpořit modlitbou, finančně a také tím, že o jejich záměru všude píšeme a mluvíme.

Odvahu po celé léto vám přeje

Vaše redakce.

Chvíle smíření

Vem do dlaně šedý oplatek dne
neboť přišla chvíle smíření

Ať se smíří
jablko s nožem

strom s ohněm

den s nocí

smích s pláčem

nicota s tělem

ať se smíří
samota se samotou

Anna Kamieńska (1920–1986)

polská básnička, spisovatelka,
překladatelka a literární kritička. Autor-
ka knih pro děti a mládež
přeložil František X. Halaš

HLAS ZVONŮ NEODMYSLITELNĚ PATŘÍ KE ZVUKŮM EVROPSKÉ KRAJINY

S Romanem Strakou o pohnuté historii zvonů na Vodolce

***Co tě k zájmu o historii zvonů
v Odoleně Vodě přivedlo?***

Před lety jsem pomáhal tehdejšímu správci naší farnosti P. Janu Patovi se zpracováním žádosti adresované ženevské organizaci IOM, vyřizující kompenzace za zrekvírované zvony z druhé světové války. Pokud si pamatuji, farnost později obdržela pár desítek tisíc korun. Na pořízení byť jediného zvonu to už ani tehdy nestačilo. Po letech jsem se k tématu vrátil a postupně se snažím procházet všechny dostupné písemné dokumenty. Nejsem zdaleka hotov, takže mé informace jsou fragmentární.

***Jaké jsou nejstarší doložené
zmínky o zvonech ve vodolském
kostele?***

Nejstarší a velmi kusé zmínky jsem našel ve farářských relacích a vikářských vizitacích z doby po třicetileté válce, která české země doslova rozvrátila a zbídačila. Tak třeba vizitace kosteleckého vikáře Václava Aloise Hrubého z 50. nebo 60. let 17. století zmiňuje mimo jiné „jeden velký zvon ve zvonici.“ Jde s největší pravděpodobností o zvon sv. Václava a Víta ulitý roku 1558 pražským zvonařem Brikcím z Cimperka. Zvon zřejmě původně sloužil v předchůdci současného barokního kostela a ve 30. letech 18. století byl přenesen do nově postavené věže. Kromě toho zmíněný vizitační soupis obsahuje i poznámku o „dvou zvo-

nech rozlomených od vojáků během války. Zbýlé kusy váží 85 liber, z nichž by mohl být pořízen další zvon.“ Nebylo zkrátka myslitelné, aby i v tak obtížném období zůstal kostel bez zvonů.

***Jakou roli mají zvony v životě
obyvatel v minulosti a dnes?***

Pamatuji si z doby, kdy jsem zmlada chodíval s babičkou na „ranní“, že podle zvonů, které se rozezněly na jaktařském kostele svatých Petra a Pavla, bezpečně poznávala, co se stalo. I zvonička v Čenkově vznikla také proto, aby ohlašovala nenadálá nebezpečí, hlavně propuknuvší požáry.

Pro mne hlas zvonů doposud neodmyslitelně patří ke zvukům evropské krajiny. Scéna z filmu režiséra

Ridleyho Scotta *Dobry ročník*, kdy chvějícím se vzduchem rozpálené letní Provence se nese zastřený zvuk zvonu ze vzdáleného kostela, patří k mým oblíbeným. Jako kdybych byl v tu chvíli doma.

Můžeš přiblížit renesanční zvon z roku 1558 od mistra Brikcího z Cimperka?

Jeho podobu můžeme rekonstruovat pouze na základě popisu, který nám zanechal v pamětní knize vodolské farnosti kaplan a pozdější dlouholetý farář Václav Kocman při líčení požáru kostela sv. Klimenta v roce 1863. Při něm byl zvon poškozen a musel být přelit. Tělo původního zvonu neslo nápisy: vpředu – „*Hospodine chvaltež tie vsecka díla tvá / a svatí tvoji dobrorazeczte tobie. Chvalte Pána / na cymbalech dobrzezvučných, chvalte jeho na cymbalech / plesání plných, chvalte Boha v duchu a pravdie.*“, vzadu – „*Briccius Pragensis auxilio Divino fecit me.*“ (Volně přeloženo: „Brikcí Pražský s Boží pomocí učinil mne.“) a „*Tak Bůh miloval sviet, žie a. t. d.*“ Jeho rozměry ani váhu zvonu pan kaplan nezaznamenal. Víme jen, že byl největší ze všech čtyř, které byly před požárem v kostele sv. Klimenta zavěšeny. Na plášti měl plastiky sv. Václava a sv. Víta a na ohrubě vročení „*Leta Pannie MDLVIII*“.

Co se při požáru kostela v roce 1863 přihodilo?

Vzhledem k ročnímu období se stalo něco naprosto neočekávaného. Věž kostela zapálil 20. ledna 1863 blesk!

Požár se krátce na to přenesl na střechu. Naštěstí klenba kostela odolala padajícím trámům a prežové střešní krytině. Nicméně hasičům, kteří se sjeli na Vodolku z širokého okolí, se oheň kvůli silnému větru nedařilo hasit. Při požáru věže se uvolnily a z věže spadly všechny čtyři zvony, včetně věžních hodin. Zvon svatých Václava a Víta prasknul, menšímu sv. Klimentu se urazila koruna a nejmenší sanktusový zvon se rozbil na kusy. Jediný umíráčkový zvon sv. Barbory, který zapadl do zděného výklenku, přestál požár s mírným „*přiškvrněním*“ na ohrubě.

Jak probíhala obnova zvonů po požáru?

Všechny tři poškozené zvony byly ještě téhož roku přelity pražským zvonařem Karlem Ferdinandem Bellmannem, 19. března 1864 přivezeny na Vodolku a posvěceny. Zároveň byla změněna „hierarchie“ zvonů. Největším se stal sv. Kliment, sv. Cyril a sv. Metoděj (1 808 liber), prostřední byl zasvěcen svatému Václavovi a sv. Vítovi (888 liber). Nejmenší přelitý zvon s obrazem Neposkrvněné Panny Marie vážil 64,5 libry.

S pořízením nových zvonů pomáhal na Vodolce a v přifařených obcích kdekdo. Největší částkou přispěl přirozeně patron kostela, majitel místního velkostatku, Matyáš Bedřich baron Riese-Stallburg, který mimo jiné věnoval vše, co obdržel od pojišťovny. Je mu ke cti, že prozíratelně vodolský kostel ne-

chal pojistit. Na opravu přispěla kromě mnoha farníků i vodolská obec, a to díky „vratce“ přímých daní za rok 1864, schválené Okresním hejtmánstvím v Karlíně. Nikdo tehdy moc neřešil, zda to bylo všechno potřeba. Prostě oprava kostela a nové zvony být musely, a to co nejdříve.

Citelný zásah znamenaly obě světové války. Co se zvony udělala první světová válka?

Počínaje první světovou válkou začalo do té doby nevídané systematické zabavování zvonů pro potřeby válečného průmyslu. Nejprve museli vlastníci zvonů během roku 1915 vyplnit formulář „Katastr zvonů pro Čechy“, na jehož základě docházelo k následným rekvizicím. Ty první byly zpravidla prováděny zhotovováním dokumentace a sádrových odlitků, později přicházeli vojáci c. a k. vojenských velitelství, která byla pověřena snímáním zvonů, často bez ohlášení. Zvony odlité před rokem 1700 mohly být pro svou historickou a uměleckou hodnotu rekvizice ušetřeny, ale to nebyl bohužel případ vodolských kostelních zvonů, takové jsme u nás kvůli požáru v roce 1863 neměli. Ve dnech 11. a 12. ledna 1917 tak ztratila farnost zvony sv. Klimenta (+ sv. Cyrila a sv. Metoděje) a sv. Barbory. Pro třetí zvon sv. Václava (+ sv. Víta) si rekvírující vojáci přišli 25. října 1917.

Farníci se museli na dlouhá léta spokojit s jediným zvonom nazývaným „poledník“, který odlil v roce

1887 zvonař Antonín Perner v Českých Budějovicích. Jak se dostal do věže kostela sv. Klimenta, zatím nevím. Patrně někdy mezi léty 1864–1915 jím musel být nahrazen sanktusový zvonek přelitý roku 1863 Karlem Bellmanem.

Co to znamenalo pro farnost?

Zase začít spořit na nové zvony, protože finanční kompenzace za ve válce zrekvírované zvony stačila sotva na pořízení jednoho. V roce 1926 se tehdejšímu duchovnímu správci Otakaru Kubátovi konečně podařilo nashromáždit dostatek finančních prostředků, aby mohl zvony objednat prostřednictvím Chrámového družstva pro Republiku československou v Pelhřimově u firmy Buřil a Riss v Kuklenách u Hradce Králové. Na Květnou neděli v roce 1927 byly tři nové zvony – sv. Kliment (330 kg), sv. Václav (230 kg) a sv. Barbora (165 kg) slavnostně vysvěceny. Posledně jmenovaný nový zvon nesl na svém těle vše vysvětlující nápis „*Válka vzala – láska dala*“.

O zvony jsme však znovu přišli i během druhé světové války.

Situace se skutečně opakovala a byla – jak to říci – administrativně mnohem důkladněji „uchopena“. A zase to začalo soupisem zvonů prostřednictvím vlastníky vyplněného formuláře, který byl tentokrát nazván „Ohlašovací list pro zvony“. A zase památkáři posuzovali uměleckou a historickou hodnotu, pokud nebyly mocenské složky mající poslední slovo jiného mínění. Při určené kate-

gorizaci zvonů od nejstaršího a nejhodnotnějšího „D“ k nejmladšímu a nejméně ceněnému „A“ jsme byli hned od začátku odsouzeni k tomu, že naše vodolské zvony budou bez diskuze roztaveny. Tak se i mezi březnem a červnem roku 1942 stalo a po krátkém „pobytu“ v ústřední sběrně zvonů na pražských Maninách zamířily v létě loděmi Českomoravské plavební akciové společnosti Labská do hamburských sléváren.

Podle odhadů bylo z Protektorátu Čechy a Morava vyvezeno za druhé světové války kolem 10 000 zvonů.

Jak se vodolská farnost s novou ztrátou vyrovnávala?

Aby měl vodolský farní kostel nějaký zvon, putoval z rozhodnutí úřadů do jeho věže v polovině roku 1942 zvon ze zvonice filiálního kostela sv. Vavřince ve Veliké Vsi. Její obyvatelé oprávněně hned po skončení války usilovali o jeho navrácení. P. František Bareš, nový duchovní správce farnosti, se vydal ve druhé polovině roku 1947 do Ústí nad Labem a do Teplic, kam díky spolupráci českých úřadů a spojeneckých armád doputovaly ze slévárenského města Lünen přes Prahu neroztavené zvony zrekvírované z tamní části sudetské župy. Tehdy už bylo po odsunu německých obyvatel, řada obcí byla vyliďněna a zvony neměl zřejmě už kdo převzít. Proto Ordinariátním listem Litoměřické diecéze bylo oznámeno, že po určité době může biskupská konsistoř nevyzvednuté zvony přidělit žadatelům

z jiných farností, a to dle došlých žádostí a potřeby kostela. Tohoto sdělení nejspíš využil i vodolský farář a z Teplic si přivezl zvon odlitý roku 1609 Gabrielem a Zachariášem Hellgerovými z Freibergu. Zvon pocházel z obce Moldava (německy Moldau) v okrese Teplice, ležící nedaleko hranic se Saskem.

Velkou záhadou je mi původ druhého staršího zvonu zavěšeného v současnosti ve věži kostela sv. Klimenta. Odlila jej v roce 1883 zvonářská firma Julius Herold Söhne z Chomutova pro obec Dlouhá Louka (Langewiese) u Oseku.

Máš nějaký moment z historie, který ti utkvěl v paměti?

Historická bádání беру skoro jako detektivní pátrání, a to i s vědomím, že vzhledem ke zlomkovitému dochování řady archiválií nemusím nic najít. Spolu s „Cimrmany“ mi leckdy po návštěvě studovny nezbyvá než prohlásit, že tudy cesta nevede. Ale kdybych ji neabsolvoval, nevěděl bych to.

Jan Oulík
Foto: autor

Roman Straka (1965). Dlouholetý předseda městské kulturní komise, kulturní činovník a badatel. V letech 2008–2010 neuvolněný místostarosta města Odolena Voda.

Pracuje v Národním archivu v Praze v Oddělení péče o fyzický stav archiválií.

V Odoleně Vodě žije se svojí rodinou 36 let a zpřístupňuje rodný dům Vítězslava Háška v Dolínku.

VÍKENDOVÝ POBYT DĚTÍ NA FAŘE

Na zakončení školního roku výuky náboženství se snažíme připravit závěrečné setkání všech dětí. Cílem je, aby se děti navzájem poznaly a prožily čas při společných hrách, tvořivosti a také modlitbě.

Tématem nám byl sv. František, u kterého si letos připomínáme 800 let od úmrtí a zároveň, jak věříme, od narození pro nebe.

Začali jsme v pátek 12. června děkovnou mší sv. v kostele sv. Klimenta v Odoleně Vodě a pokračovali na faře, která nám poskytla příjemné zázemí budovy a velké zahrady.

Děkují katechetce Báří Škáchové a manželům Aliciji a Jozefovi Pavolovým za organizaci a vytvoření programu. Pan Myroslav pro děti tradičně upekl skvělou pizzu.

Za celý tým přeji dětem a jejich rodinám hezké prázdniny a ať nás provází příklad svatého Františka: Život z Boží lásky, vztah k přírodě, utváření společenství s druhými, umět se něčeho zříci a dokázat se s ostatními rozdělit.

P. Kamil Vrzal

Foto: Jozef Pavol

CO SE UDÁLO V KLECANECH

Oslavu Velikonoc ozdobila místní schola neokázalým přednesem zpívaných pašijí na Květnou neděli.

V neděli 19. dubna jsme měli ojedinělou možnost slyšet při pravidelné mši krásně přednesenou skladbu A. Dvořáka nazvanou Lužanská mše. Zazpívalo ji 32 zpěváků a zpěvaček z Emauzského sboru se sbormistryní Marií Matějkovou, na varhany je doprovázel Antonín Melichar, dirigentem byl Daniel Kadlec, student JAMU z Klecan.

Při nedělní mši 26. dubna nás krásným zpěvem mile překvapilo 32 dětí z pražského souboru Rolnič-

ka. Přednesly skladbu Missa brevis od Lea Delibese (1836 – 1891). Řídil je Karel Virgler, který Rolničku před 48 lety se svou ženou Hanou založil a stále vede.

A do třetice jsme při hudbě strávili čtvrteční podvečer 14. května. Bylo to při benefici na opravu klecanské kostelní věže. Dobročinné koncertní vystoupení dětí a dospělých uspořádalo Město Klecany a uskutečnilo se péčí paní místostarostky Kateřiny Fialové.

Všechna tato hudební vystoupení byla velmi krásná a jsme za ně vděční.

Zdena Lomová, Klecany

V rámci celostátní akce Noc kostelů, která se konala v pátek 29. května, nabídly kromě Odoleny Vody vlastní program nedaleké kostely v Drastech, Hovorčovicích, Klecanech, Líbeznicích, ve Veliké Vsi a Zdicech. Některé z nich bylo možné v pátek navštívit v rámci „noční tour“ linkovými autobusy.

Kostel sv. Klimenta v Odoleně Vodě

Pro naše dospělé sousedy a dětské návštěvníky jsme připravili zajímavý program.

Tématem letošního ročníku byla „odvaha“. „Myslím, že odvaha se týká každého z nás. Odvaha je zastat se člověka, kterému je ubližováno. Odvaha je přiznat chybu a omluvit se. Říci svůj názor, i když víme, že nebude populární. A někdy je odvaha požádat o pomoc, když si sami nevíme rady,“ řekl v úvodu večera Ondřej Prášil, starosta města. „Odvahu nacházíme i u dětí. Právě děti nám často připomínají, že odvaha není otázkou věku, ale srdce. Odvaha není o tom, že se nebojíme,

odvaha vzniká tehdy, když něco, na čem nám záleží, převáží nad naším strachem. Když odpovědnost převáží nad lhostejností, když naděje převáží nad skepsí,“ dodal starosta Prášil.

O jiném druhu odvahy hovořil Václav Mašek, iniciátor sbírky Zvonů pro Vodolku. Veřejná finanční sbírka na pořízení dvou nových zvonů začala před dvěma lety právě při Noci kostelů a nikdo tehdy netušil, zda se setká úspěchem. Dnes už nový zvon Maria, loni na podzim posvěcený biskupem Václavem Malým, v Odoleně Vodě slouží. Na vlastní oči se o tom mohli přesvědčit návštěvníci – a bylo jich celkem 85 – kteří odvážně vystoupali do druhého patra kostelní zvonice. Za odměnu dostali odborný výklad a mohli zvonem Marie zazvonit. Nástěnky o pohnuté historii místních zvonů (dílo Romana Straky) bylo možno shlédnout v kostele.

I druhý z chystaných zvonů, větší Klement, by díky utěšené výši stavu sbírky měl být ještě letos odlit. Pokud se vše podaří, příští Noc kostelů by měl viset na zvonici vedle zvonu Marie.

Letošní program Noci kostelů byl tradičně bohatý. Skauti z oddílu Ibis připravili na prostranství u kostela program pro děti a jejich dospělý doprovod. Pro stejné publikum byly určeny také výtvarné dílny Zuzany Maškové v usedlosti U Kostela 12.

Velkému zájmu se těšilo hudební vystoupení žáků Základní umělecké školy Klecany (z odloučeného pracoviště v Odoleně Vodě). Zahrály dva kytarové soubory, zpíval pěvecký sbor Kapka a sólistka Miroslava Vladyková. Devět skladeb ze svého repertoáru zazpívaly ženy z oblíbeného pěveckého sboru Valeriana. O historii a výzdobě kostela hovořila historička umění Petra Oulíková. Rozlehlou nástropní fresku bylo možné pohodlně pozorovat pomocí velkého kruhového zrcadla, umístěného v úrovni podlahy.

Závěr letošní Noc kostelů patřil koncertu klasické hudby v podání smíšeného tria. Duchovní tečkou za celou akcí byla společná modlitba breviáře.

Na Noc kostelů letos přišlo do kostela sv. Klimenta přes 220 návštěvníků, často rodičů s dětmi. Během akce se vystřídalo na 45 účinkujících, většinou zpěváků a hudebníků. S organizací pomohly další čtyři desítky dobrovolníků, zejména skauti z oddílu Ibis a farníci.

Jan Oulík,

Foto: Miroslav Zigo

Kostel sv. Martina v Líbeznícih

Do Noci kostelů se u nás zapojilo celé místní společenství, zvláště jsem měl radost, že se zapojili mladší z nás. Velké díky patří již tradičně místní umělecké škole, která připravila výtvarnou výstavu a také dva koncerty. Program se odehrával v kostele, před kostelem a na faře. Letošní procházka po Líbeznícih pojednala o historii školství v Líbeznícih. Zároveň se paní Hana Bílková domluvila s ředitelem základní školy panem Františkem Gruntem, takže zakončení proběhlo v prostorech naší současné školy.

Před kostelem stály čtyři stánky zapůjčené od obce. Měl jsem radost, že v jednom byl prostor pro Nadaci stavby komunitního centra v Neratovicích. Její zástupce Pavel Hora také dvakrát během večera v kostele vystoupil.

Na faře čekalo občerstvení, výstava Po stopách sv. Františka z Assisi. Zájemci si mohli vyplnit kvíz a získat dárek. Dětské detektivní hry o sv. Františku z Assisi se zúčastnilo okolo 50 dětí.

Jaroslav Janovský

Foto: Klára Štrynclová

Kostel Povýšení sv. Kříže ve Zdibech

Poslední májový pátek se otevřely kostelní brány po celé zemi a také ve zdibském kostele. Byl krásný slunečný podvečer a paprsky si prorazily cestu okenními skly až dovnitř. Venku horko, v kostele příjemný chládek a medové světlo. Tradiční zpřístupněná kostelní noc rok co rok nese nějaké téma, a tím letošním byla „Odvaha“. Vřelá úvodní slova paní starostky Evy Slavíkové nemohla odvahu opomenout a navázal na ně i pan farář Kamil Vrzal se svým štafetovým poselstvím na cestě mezi kostely své farnosti. Bez odvahy zkrátka není možná žádná lidská činnost, od prvních krůčků ji prokazují malé děti a odvážní jsme vlastně nepřetržitě po celý život. Odvažujeme síly, úsudky, city, přeměřujeme, posouváme, ladíme, vydáváme se na cesty. Sbíráme zkušenosti a zvažujeme, jak s nimi zacházet. Bez odvahy nejde vůbec nic. Odvaha je vlastně hledání míry.

Odvážní byli i umělci, kteří předvedli svá vystoupení – nejprve duo Tomáš Křemenák a Lukáš Fišer, kteří rozezpívali celý kostel zařazením lidových písní a skladeb, které zahrály naše národní citění. Odvážný byl i Jan Synek, který obklopen svou rodinou rozezvučel kostelní varhany. Kulturní vystoupení zakončily čtyři talentované žáčky Základní umělecké školy Klecany pod vedením paní učitelky Zuzany Treslerové.

Kdo kostel onoho večera navští-

vil, nebyl zklamaný. V hojném počtu přišli členové našeho seniorského klubu, kteří se podíleli na milé kostelní výzdobě. Na svých pravidelných středečních setkáních vyrobili květinové girlandy, které visely rozvěšeny u vstupního prostoru, aby na ně během programu kdokoli mohl připevnit svůj vzkaz, své zamýšlení nad tématem odvahy, své přání. A opravdu se tam během večera nemálo lístků objevilo.

Pak už jsme si jen povídali a ochutnali přitom i kolekci mešních vín z kroměřížských sklepů, než se na Zdiby pomalu snesla opravdová noc mimo kostel.

Vlasta Urbánková, obec Zdiby

Foto: Patrik Štolba

Linkovým autobusem Nocí kostelů

Linkovými autobusy číslo 374 a 373 jsme během odpoledne a večera navštívili šest kostelů. A to včetně kapla sv. Anny v Panenských Břežanech, která sice do celostátní akce nebyla oficiálně přihlášená, ale to nám nezabránilo, abychom si program vytvořili sami. Velmi zajímavě a poutavě nám stavitelskou odvahu

architekta Jana Blažeje Santiniho-Aichla přiblížila Kateřina. U kaple jsme se společně pomodlili a pokračovali dál.

Během jízdy jsme se zeptali prostřednictvím SMS zprávy kněze, teď momentálně řidiče autobusu MHD, Jana Böhma, co by nám řekl k tématu ODVAHA. „Řekl bych, abyste měli odvahu být takoví, jací jste, i v anonymním prostředí, jakým je MHD. Věřím, že jsme v podstatě dobří, ale musíme mít odvahu přiznat to a projevit se.“

Myslím, že jsme při naší pouti anonymní prostředí proměnili v osobnější, neboť jsme do něj přenesli atmosféru kostelů, jak jsme ji během cesty postupně zakoušeli. Byli jsme čtyři účastníci, ale potkali jsme se s mnoha lidmi na krásných místech.

P. Kamil Vrzal

Foto: Kateřina Soukupová

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ DĚTÍ

V naší farnosti se od doby postní připravovalo společně se svými rodiči 12 dětí, které během června poprvé přistoupily nebo přistoupí k prvnímu svatému přijímání ve svých kostelech.

Jsme-li v roce sv. Františka, připomenu to základní z jeho života ve vztahu k Eucharistii. Ta především znamenala pro sv. Františka živou přítomnost Ježíše Krista. Svaté přijímání bylo pro něho největším zážitkem dne, prožíval přítomnost Spasitele nejen v pravdě, ale s největším nadšením se spojoval v lásce a pokoře s milovaným Pánem.

Je jedním z typických znaků sv. Františka, že ohniskem františkánské zbožnosti není Bůh sám

14. 6. sv. Kliment, Odolena Voda

v sobě, ale vtělený Bůh v Eucharistii a na kříži. Eucharistická úcta je u sv. Františka tak silná, že první vyslovil myšlenku úcty Spasitele ve všech chrámech na celém světě. I když tak miloval chudobu, přece chtěl, aby bratři všude pomáhali zdobit chrámy.

P. Kamil Vrzal

Foto: Jan Oulík

JAK TO ŠLO V NÁBOŽKU

Prázdniny už jsou za rohem. Většina písemek je oznámkovaných, paní učitelky píšou vysvědčení a odpočítávají dny, hodiny a minuty, kdy vypustí milované žáčky vstříc prázdninovým dobrodružstvím. A děti? Zeptejte se jich sami, jestli se těší...

Každá skončená etapa si zaslouží ohlédnutí a vyhodnocení. Pro mne jako katechetku působící v této farnosti prvním rokem je toto ohlédnutí velmi důležité. Byla jsem poctěna důvěrou otce Kamila i rodičů a měla možnost potkávat se pravidelně s téměř 20 dětmi. První skupinku tvořili třetíáci a čtvrtáci, druhou páťáci a šestáci.

S mladšími jsme podrobněji procházeli liturgický rok, se staršími jsme jako základ vzali krédo, abychom se dotýkali tajemství, kterým věříme. Společně jsme četli Písmo, ptali se, hledali odpovědi, hráli hry, kreslili, zpívali a modlili se. Mým cílem bylo, aby děti na hodinách náboženství zakusily, že jsou vzácné, Bohem milované, a že víra je především vztah, do kterého jsme pozváni vstupovat každý den.

Jak děti školní rok vyhodnotily? Na otázku: Co ses letos o Bohu dozvěděl/a děti odpovídaly: Miluje mě, Je v Trojici, Je láska, Má všechny rád, ale nemá rád zlo v nás, Odpustil skautovi Tondovi, Obětoval se za mně, Má mě tak rád, že i za mě dá život, I když něco provedeme, stojí o nás, Odpouští, Zná mě jménem, Když se ztratím, tak mě vždycky

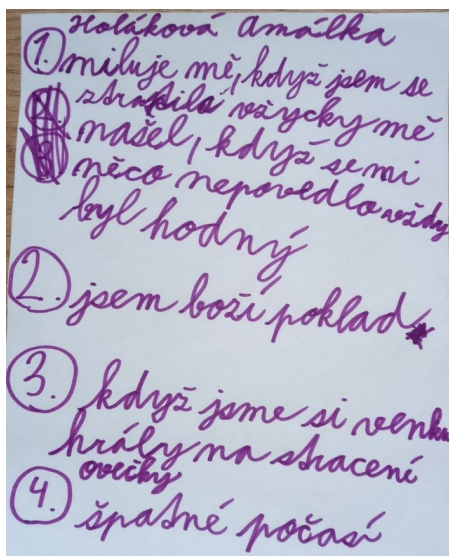
najde, Zachránil nás, Stvořil pro nás svět...

Druhá otázka zněla: Co ses dozvěděl/a o sobě? Nic, Že jsem Boží poklad, Že jsem Boží obraz, Že nerad stříhám, Že se ráda modlím, Že ráda pracuji, Že mě má Bůh rád...

Na dotaz: Co se ti letos nejvíc líbilo? Jak jsme hráli na ztracené ovce (7x), Slaný a neslaný chleba, Líbily se mi hry a modlitby, Jak jsme byli na hřbitově.....

Některým dětem se nelíbily: Pracovní listy, Špatné počasí nebo To, jak kamarád XY zlobil.

Mám z této zpětné vazby třetáků a čtvrtáků velkou radost a přeji našim dětem i nám všem, ať v létě zakoušíme Boží blízkost, něhu a přijetí, krásu i smysl pro humor, a také ochranu na všech našich cestách a na místech vzdálených i blízkých.

Báři Škáchová, katechetka

MATCE MARII ELEKTĚ NÁLEŽÍ TITUL „CTIHODNÁ“

V pondělí 11. května se v kostele sv. Terezie z Avily v Drastech konala děkovná mše svatá za vyhlášení heroických ctností matky Marie Elekty od Ježíše (1605–1663), zakladatelky pražského kláštera bosých karmelitek.

Letos 27. dubna papež Lev XIV. podepsáním dekretu o jejích hrdinských ctnostech prohlásil matku Elektu za ctihodnou. Jedná se o významné uznání, které ji potvrzuje jako vzor svatosti a věrnosti Bohu. Matka Elekta tak oficiálně může být předmětem soukromé úcty.

Kanonický proces blahořečení byl v minulosti několikrát zahájen, ale bohužel byl vždy přerušen z politických důvodů. Ten současný otevřela komunita bosých karmelitek v Terni, odkud matka Elekta pocházela, v roce 2002.

Vyhlášení heroických ctností je závřením první fáze procesu svatořečení, v níž historická a teologická komise Kongregace pro svatořečení prozkoumala život a dílo matky Elekty a uznala svatost jejího života.

Proces blahořečení bude pokračovat přezkoumáním dokumentace, jež byla předložena Dikasteriu na konci března 2025, týkající se vyšetřování údajného zázraku, připisovaného přímlově Marie Elekty.

„Oficiální uznání naší zakladatelky za ctihodnou nás nesmírně potěšilo. Je potvrzením toho, čeho jsme svědky již dlouhá léta: úcta k matce Elektě je

stále živá a nosná. Stále za ní přicházejí mnozí věřící – a jejich počet roste – kteří u ní hledají přímluvu a posilu ve svých životních obtížích,“ říká sestra Milada.

Zachované tělo matky Elekty, uchované v prosklené skříni, provází komunitu sester již od druhé poloviny 17. století. Nyní se nachází na čestném místě v kryptě pod kostelem v Drastech, kde je také expozice o životě a duchovním odkazu této pozoruhodné řeholnice.

Slavnostní děkovnou mši svatou v Drastech celebroidal generální vikář pražské arcidiecéze Mons. Josef Ptáček. Bohoslužby se zúčastnily také významné osobnosti – generál řádu bosých karmelitánů P. Miguel Márquez Calle a provinciál janovské provincie P. Federico Trinchero.

sr. Milada, bosá karmelitka, Drasty

Milí farníci, jsme poměrně velká a rozmanitá farnost. Umět si o sobě říci, sdělit si, co kdo prožil, co nás čeká a kde se co zajímavého koná,

pomáhá utvářet život našeho farního společenství. Těší nás proto, že nám posíláte své texty. Díky nim je Věstník pestřejší a bohatší.

V Odoleně Vodě

Májové pobožnosti mám velmi ráda. Už v dětství jsme se jich s mojí sestrou v naší rodné moravské farnosti s chutí účastnily. V bílém oblečení a s kyticí bílých lilíi jsme recitovaly básničky k Panně Marii, později zpívaly litanie. Proto, když pater Kamil před pár lety zmínil, že májovou pobožnost připravíme i na Vodolce, velmi jsem to uvítala. Navíc jsem dostala důvěru, abych pobožnost zorganizovala. Teď již několikátým rokem májovou pobožnost spolu s manželem a dcerami připravujeme.

Jsme rádi, že jsme součástí živého společenství, do kterého se můžeme aktivně zapojit. Příprava májové pobožnosti s sebou nese hrstku stresu a zodpovědnosti, ale když se vydaří, je to radost. Velmi se mi líbí Bavorské litanie, které jsou aktuální právě v měsíci květnu a na pobožnostech, které připravujeme, zaznívají.

Chci moc poděkovat všem, kteří se letos májové pobožnosti zúčastnili a přispěli k jejímu pěknému průběhu.

Věrka Běhanová, Odolena Voda

V Újezdci

V neděli 3. května se konala v nedalekém Újezdci pouť u kapličky Panny Marie. Pobožnost vedl pater Peter Kováč z neratovické farnosti, kam tato obec spadá, za doprovodu čtyř zpěvaček z nelahozeveského

pěveckého sboru. Při krásném slunečném dni nechybělo ani pohoštění pro poutníky, místní i přespolní. Organizátorem společně s nepostradatelnou Annou Vojtovou z Hostína u Vojkovic byl můj manžel Václav. V roce 2013 ho napadlo uspořádat pouť u této novobaročnické kapličky nacházející se v sousedství domu mých rodičů. Máme radost, že ze z pobožnosti pomalu stává tradice, protože letos to bylo počtvrté, co jsme se v Újezdci sešli k této příležitosti. A tentokrát i s výjimečnou ženou, paní Markétou Weissovou, jejíž pradědeček nechal kapličku postavit.

Zuzana Mašková, Odolena Voda

V Postřižíně

V neděli 17. května se uskutečnilo letošní druhé setkání májové pobožnosti u naší kapličky v Postřižíně. I když náš byla jen hrstka, uctili jsme a pozdravili naši Nebeskou Matičku písničkami, loretánskými litaniami a přímělnou modlitbou patera Kamila, který na závěr všem přítomným a celé obci požehnal.

V současné době probíhají v kapličce na objednávku postřižínského pana starosty restaurátorské práce. Díky tomu jsme se dozvěděli, že v roce 1903 kapličku vymaloval pan Rudolf Nedvěd z Lobečku u Kralup nad Vltavou. Na malbách, které se momentálně odkrývají zpod vrstvy bílého vápna, pan Nedvěd zanechal svůj podpis.

Jana Vendelinová, Postřižín

ROZLOUČENÍ S PANÍ BARNETOVOU

Paní Ladislava Barnetová byla mnoho let pravidelnou návštěvnicí bohoslužeb v našem kostele sv. Klimenta. Mnozí z vás si ji jistě pamatují – tichá, nenápadná, ničím na sebe nepozorovala. Málokdo věděl, že byla mnoho let pečlivou farní matrikářkou. A také málokdo věděl, jaké bolesti a starosti prožívala, neměla ve zvyku si stěžovat.

Už před mnoha lety ovdověla, ale snášela svůj stav statečně. Také díky svému synovi Láďovi, který s ní v domku bydlel. Hůř bylo, když syn těžce onemocněl. Starala se o něho bez reptání ze všech sil – doma, dokud to šlo. Ale po dlouhém trápení zemřel. Jí samotné také s věkem ubývaly síly, přibývalo nemocí a zmáhala ji běžná starost o domácnost, domek, zahrádku. Pomocí jí byl zpočátku druhý syn Jaromír, který se k ní nastěhoval. Ale i jeho nečekaně postihla vážnější nemoc, která ho výrazně v pomoci omezila.

Rozhodli se tedy prodat domek a odstěhovat se do bytu v Újezdu nad Lesy, kde žila i sestra paní Barnetové. Občas jsem si s Ladislavou telefonovala a vždy jsem na otázku „Jak se vám daří“ slyšela stejnou odpověď: „Já jsem teď tak spokojená! Nemám si nač stěžovat.“ No řekněte, slýcháváte to od lidí často?

Zemřela tiše letos na Květnou neděli ve věku 87 let a rozloučení se konalo o devět dnů později v kostele Povýšení svatého Kříže v Praze-Kolodějích. Skromné a tiché jako její život. Byla jsem tam s dcerou rozloučit se také a po obřadu se představila její sestře jako zástupce farnosti z Vodolky. Chtěla jsem, aby věděla, že jsme paní Barnetovou měli rádi a v dobrém na ni vzpomínáme. Věřím, že jsem mluvila za všechny, kdo ji znali.

Alena Radolfová, Odolena Voda

SPOLEČNÁ DOVOLENÁ KLECANSKÉHO SPOLEČENSTVÍ?

Na farní dovolenou pojedeme letos od 4. do 11. 7. v počtu 29 osob. Místem je penzion Lumis ve Smolných Pecích nedaleko Karlových Varů.

Náplní dovolené bude turistika, návštěva zajímavých míst, společné vaření, trávení večerů s různými tématy, která se nás nějakým způsobem dotýkají. Rána bývají okořeněná hrou Pavla Kuneše na dudy a zpěvem. Jedeme už po triadvacáté a pořád nás to baví.

Jaroslava Kredbová, Klecany
Foto: zdroj internet

Na podporu stavby nového kostela v Neratovicích se při bohoslužebných sbírkách v neděli 17. 5. 2026 vybralo 47 700 Kč. Dále ekonomická rada doporučila ke schválení pastorační radě darovat z farního hospodaření 200 000 Kč, což činí cca 0,1% nákladů. Nadace pro stavbu kostela všem dárcům velmi děkuje.

Těch, kdo se zasazují o podporu, je mnoho. Srdečně zveme v neděli 21. června v 18:00 do kostela sv. Klimenta v Odoleně Vodě na benefiční koncert. Vystoupí smíšený pěvecký sbor Období z Nelahozevsi.

Přijďte si užít příjemný večer a zároveň podpořit dobrou věc.

+++

Výuka náboženství v příštím školním roce bude probíhat ve stejných dnech a hodinách

+++

S účinností od 1. 7. 2026 do 30. 6. 2033 bylo **prodlouženo ustanovení faráře** P. Kamila Vrzala v naší farnosti.

POUTNÍ SLAVNOSTI

K sv. Anně do Panenských Břežan
V neděli 26. 7. v 8:30 se vydáme od kostela sv. Klimenta přes Dolínek ke krásné Santiniho kapli, kde bude v 10:00 slavena bohoslužba.

+++

Ke sv. Vavřinci do Veliké Vsi

V neděli 9. 8. se vydáme na pouť do Veliké Vsi, kde bude v 9:00 sloužena mše svatá. Vyjdeme v 7:30 od kostela sv. Klimenta.

+++

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Klecanech - neděle 6. září v 9:30.

+++

Ke kostelu Povýšení sv. Kříže ve Zdíbech

Neděle 13. 9. - pouť zahájíme v 16:00 v kostele v Dolních Chabrech a budeme pokračovat do Zdib, kde bude v 18:00 slavena bohoslužba.

POSVĚCENÍ KOSTELA

Kostel sv. Martina v Líbeznících

Neděle 13. září v 10:00.

Vydáno: 21. 6. 2026 pro vnitřní potřebu farnosti Odolena Voda
Kontakt: Římskokatolická farnost Odolena Voda, U Fary 15,
250 70 Odolena Voda; e-mail: farnostodolenavoda@gmail.com;
www.farnostodolenavoda.cz; IČ: 68381930; BÚ: 4369180329/0800

P. Kamil Vrzal, farář - mobil 728 775 536, člen redakční rady

P. Pavel Kuneš, rektor kostela v Klecanech - mobil 731 625 978

P. Vladimír Málek, rektor kostela v Líbeznících - mobil 602 379 861

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 27. 9. 2026, uzávěrka 13. 9. 2026, příspěvky posílejte na e-mail: vestnik@farnostodolenavoda.cz.

Redakční rada: Jan Oulík, Jana Cibulková, Karolina Martínková, Petr Jarolímek

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním Věstníku.